

over Flaadens Behov i Aarets Løb og det dertil bestemte Mandskab, som derefter indkaldes efter samme Regler som Landtropperne, § 28.

Der vil i hvert Fald blive arbejdet paa at naa dette Resultat, og under alle Omstændigheder vil det allerede ved Nytaars-tid kunne vides, om der vil blive Brug for nogen supplerende Indkaldelse.

Dette forventes, som ovenfor anført, ikke at ville blive Tilfældet; men skulde Forholdet indtræffe, foreslaas det at anvende det nuværende Stoppeinstitut, saaledes som det er ændret ved Lov Nr. 66 af 6. April 1898, blot med den Ændring, at Alderen bliver afgørende for den Følgeorden, hvori disse Værnepligtige indkaldes, saaledes at de ældre indkaldes forud for de yngre, i Modsætning til nu, hvor deres Nummer i Søfartsbogen som Befaren er afgørende, idet disse Numre jo som ved § 19 anført vil bortfalde.

9de Stykke er affattet overensstemmende med Lov af 6. April 1898, kun at Underholdspengenes Størrelse, der nu findes i § 58, er optaget.

De øvrige Ændringer er væsentlig af redaktionel Art.

Lov 1869 § 33, sidste Stykke, er ud-gaaet, da Forudsætningerne for den deri indeholdte Bestemmelse ikke længere er tilstede.

Til §§ 32 og 33 (Lovens §§ 38 og 39), jfr. §§ 16, 27, 34, 35, 38, 39 og 40 (Lovens §§ 16, 27, 40, 41, 45, 46 og 47).

Der skelnes efter Hærloven ikke mellem Linie og Forstærkning.

Til § 32, 2det Stk.; se § 26, 2det Stk.

Til Lov 1869 § 39.

Under Rigsdagsforhandlingerne, der gik forud for Vedtagelsen af Lov om Værnepligt af 6. Marts 1869, var Meningerne stærkt delte i Spørgsmaalet om, hvorvidt Værnepligtige, som havde modtaget Præstevielse, kunde forrette Tjeneste. — Ved den Form, Bestemmelsen herom fik, opnaaedes det, at man ad administrativ Vej kunde forhindre, at Præsteviede kom til at forrette Tjeneste, hvad den daværende og senere Regering ikke mente kunde tilstedes. Som det frem-gaar af den allerhøjeste Anordning af 17. December 1908 (Lovtidende for 1908 Nr. 275), gøres en saadan Opfattelse ikke længere gældende, og der er derefter næppe længere

Grund til at lade de Gejstlige indtage en Særstilling med Hensyn til Aftjeningen af Værnepligten.

Til § 34 (Lovens § 40).

Afkortningen af Tjenestetiden i Forstærkningen eller nu Værnepligtstiden bortfalder. Dette er ikke direkte nævnt i Forsvarscommissionens Flertals Forslag, men er nødvendigt, naar Værnekraften skal fuldt udnyttes. Ved Bestemmelserne i Lovens § 40 berøvedes særlig Hærens Forstærkning de værnepligtige Befalingsmænd. Afkortningen har ikke megen Betydning for de paagældende Personer, da Værnepligtslovens § 5 i alle Tilfælde giver Ret til at indkalde dem, men det har for Hærens Betydning at have disse Folk i sine Ruller og vide, at den kan regne med dem.

Det ses derhos ikke at være af almindelig Betydning, at der udstedes Bevis for Udslettelsen af Rullen, idet som Regel det fornødne vil fremgaa af Soldaterbogen. Kun i særlige Tilfælde vil der blive Brug for et egentligt Bevis.

Til § 36 (Lovens § 42).

Udslettelsen maa ske med 36 Aars Lægdsrullealder, naar Værnepligten begynder med det 20de Aar og varer i 16 Aar.

Angaaende Bortfald af Lovens § 43, se Bemærkningerne til §§ 19 og 34.

Til §§ 38 og 39 (Lovens §§ 45 og 46), se § 12.

Til § 40 (Lovens § 47).

Omredigeret med Udeladelse af den midlertidige Bestemmelse i Lovens § 63. Se ivotrig Bemærkningerne til § 19.

Til § 41 (Lovens § 48).

Den Tanke, der ligger til Grund for den foran — i Bemærkningerne til § 22 — omtalte Bestemmelse i Lov om Hærens Ordning af 30. September 1909 § 12 om Fordeling af det værnepligtige Mandskab efter nærmere bestemte Landsdele og Omraader, er at gøre Betingelserne for Afdelingernes hurtige Mobilisering saa gunstige som muligt. Som Følge heraf vil det blive nødvendigt at træffe nærmere Bestemmelse om, i hvilken Udstrækning der skal finde Overføring til en anden Afdeling Sted, naar Værnepligtige tager varigt Ophold i andet Omraade. Ved disse Reglers Udarbejdelse vil det mulig vise sig ønskeligt